

บทที่ ๒

วรรณคดี และ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วรรณคดีและงานวิจัยที่จะกล่าวถึงในบทนี้ แบ่งเป็นหัวข้อใหญ่ ๆ ได้ดังนี้ คือ หัวข้อแรกจะกล่าวถึงการ เรียนการสอนภาษาไทยในสมัยก่อนมีโรงเรียน จนกระทั่งถึง สมัยปัจจุบัน ต่อจากนั้นเป็นสภาพปัญหาและการวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับการสอนหลัก ภาษาไทย การ เปลี่ยนแนวจากหลักภาษาไทยมาเป็นภาษาศาสตร์ ประวัติการนำเอาวิชา ภาษาศาสตร์ เข้ามาใช้ในการ เรียนการสอนภาษา และสุดท้ายจะกล่าวถึงการวิจัยเกี่ยวกับ วิชาภาษาศาสตร์ในประเทศไทยและในต่างประเทศ

การเรียนการสอนภาษาไทยในสมัยก่อนมีโรงเรียนจนถึงสมัยปัจจุบัน

การศึกษาแบบโบราณของไทย จัดเป็นการศึกษานิตินิยมไม่มีแบบแผน (Informal Education) ไม่มีโรงเรียนสำหรับเป็นที่เรียนหนังสือโดยเฉพาะ ส่วนมากเรียนกัน ตามวัดมีพระเป็นผู้สอน เกษม ศิริสัมพันธ์ กล่าวถึงการศึกษาของไทยในระยะร้อยปี ที่ผ่านมาว่า ในระยะตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาจนถึงสมัยรัชกาลที่ห้า การศึกษาอยู่ในสภาพ ที่เราเรียกว่าโรงเรียนนั้น ก็คงมาเริ่มทำกันจริงจังในสมัยรัชกาลที่ห้า ก่อนสมัยรัชกาล ที่ห้า การศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในวัด เป็นการสอนภาษาไทยให้อ่านออกเขียนได้เท่านั้น ตำราภาษาไทยฉบับแรกคือ จินตคามณี ที่พระโหราธิบดีเขียนขึ้นในสมัยพระนารายณ์

๑ เกษม ศิริสัมพันธ์, "การศึกษากับความเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะทางเศรษฐกิจ และสังคม" ใน บทเรียนจากการจัดการศึกษาในรอบร้อยปีที่ผ่านมา (พระนคร : โรงพิมพ์ การศาสนา, ๒๕๑๓) หน้า ๒๓ - ๒๕.

นอกจากนี้ก็มีหนังสือ ประถม ก กา ประถมมาลา สุนิบกุมาร และหนังสือที่
พระยาศรีสุนทรโวหาร เมื่อครั้งเป็นขุนสารประเสริฐแต่งขึ้น ได้แก่ มูลบทบรรพกิจ
วาทิตินิกร อักษรประโยค สังโยคพิธาน ไวพจน์พิจารณา และพิศาลการันต์
ซึ่งใช้เป็นแบบเรียนตั้งแต่เริ่มต้นหัดอ่านต่อเนื่องไปจนถึงความรู้ทางไวยากรณ์
ในตอนหลังผู้แต่งคนเดียวกันนี้ยังได้แต่งตำราเพิ่มขึ้นอีก คือ ไวพจน์ประพันธ์
อนันตวิภาค เขมรภาพรมาลา นิตินิสารสาขกษณะประทีพนาพจนานัด เป็นต้น
ซึ่งการศึกษาในสมัยนั้นส่วนใหญ่ก็ใช้ของบนี้ให้จำได้ ไม่มีการส่งเสริมให้ใช้ความคิด
ริเริ่มแต่อย่างใด ครูเป็นผู้ทอหนังสือให้ ศิษย์ก็เอาไปท่องจำหรือหัดเขียนเอาเอง
เมื่อเรียนหนังสือไทยจนอ่านออกเขียนได้แล้ว ก็เริ่มเรียนหนังสือขอม (เขาลี) เพื่ออ่าน
คัมภีร์พระพุทธศาสนาแล้วสอบเป็นเปรียญประโยคต่าง ๆ ส่วนการเรียนภาษาไทยนั้น
เรียนกันไปเรื่อย ๆ ไม่มีการสอบเลื่อนชั้นเหมือนทางฝ่ายพระปริยัติธรรม เรียนเรื่อยไป
เท่าที่ความสามารถของแต่ละคนจะอำนวย

ต่อมา พ.ศ. ๒๔๔๘ เจ้านาที่ในกรมศึกษาธิการได้แต่งตำราไวยากรณ์ไทย
ซึ่งเรียบเรียงขึ้นตามหลักไวยากรณ์ โดยอาศัยโครงร่างของภาษาอังกฤษเป็นพื้น
แต่ชื่อที่ใช้ในตำราเป็นภาษาบาลีสันสกฤต

ในระหว่างปี พ.ศ. ๒๔๖๑ - ๒๔๘๕ พระยาอุปทิศศิลปสาร ได้รับเกียรติให้ไป
บรรยายเกี่ยวกับหลักของภาษาไทย ในการอบรมครูที่สามัคยาจารย์สโมสร พระยาอุปทิศศิลปสาร
จึงได้ทำการปรับปรุงตำราไวยากรณ์ของกรมศึกษาธิการ โดยเรียบเรียงใหม่เป็นตำรา
สยามไวยากรณ์ มีทั้งหมด ๔ เล่ม คือ อักษร วิธี วจวิภาค วากยสัมพันธ์และฉันทลักษณ์^๒

001303

^๑ พงศ์อินทร์ สุขขจร, ประวัติการศึกษาไทย (กรุงเทพมหานคร : ก้าวหน้าการพิมพ์,
๒๕๑๕) หน้า ๘๕.

^๒ พระยาอุปทิศศิลปสาร, หลักภาษาไทย (พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๑๑)
หน้า ๓ - ๘.

ซึ่งได้ใช้เป็นตำราเรียนไวยากรณ์ไทยตลอดมา ต่อมาในระหว่าง พ.ศ. ๒๔๗๕ - ๒๔๘๐ พระวร เวทย์พิสิฐได้บรรยายหลักภาษาไทยทางวิทยุกระจายเสียง และได้รวบรวมไว้ให้ชื่อว่า "หลักภาษาไทย" ซึ่งประกอบด้วยเรื่อง ภาษาคืออะไร ภาษาเกิดขึ้นได้อย่างไร ภาษาไทย ประวัติภาษาไทย ภาษาขยายตัว ภาษาแคบเข้า ศัพท์ ศัพท์สันนิษฐาน อักษรไทย อักษรวิธี ลักษณะคำ การอ่าน การเขียน ไวยากรณ์ ราชาศัพท์ การแต่ง ย่อความ ฉันทลักษณ์ และ วรรณคดี^๑

พระวร เวทย์พิสิฐ ปรมาจารย์ทางภาษาไทยอีกท่านหนึ่งซึ่งมีผู้เคารพเลื่อมใสอยู่มาก เป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการนำคำว่า "หลักภาษา" มาใช้ คำว่า "หลักภาษา" ซึ่งบัดนี้เป็นคำที่ใช้กันแพร่หลาย เป็นคำที่เพิ่งเกิดในสมัยนั้น เข้าใจว่าเป็นคำที่ท่านคิดขึ้นใช้เอง^๒ การที่ท่านใช้ชื่อว่า "หลักภาษา" นั้น รู้สึกว่าเป็นคำที่ทันสมัยมากในเวลานั้น ประกอบกันกับที่คนกำลังเบื่อไวยากรณ์กันอยู่ เพราะการเรียนการสอนไวยากรณ์มักเป็นไปในทำนองให้ท่องกฎเกณฑ์ที่มีระเบียบเคร่งครัดมาก ถ้าผิดกฎเกณฑ์ไปก็จะกลายเป็นผิดไวยากรณ์ไปทันที เมื่อมีคำใหม่ว่า "หลักภาษา" อันหมายถึงหลักหรือบรรทัดฐานของภาษาที่จะทำให้การใช้ภาษาเป็นไปตามหลักตามเกณฑ์ ไม่ผิดพลาดหรือไขว้เขวไปโดยง่าย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๑ นิพนธ์ สุขสวัสดิ์, ว่าด้วยเรื่องแบบเรียนภาษาไทย (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์พิชเนต, ๒๕๒๑) หน้า ๑๒๖.

^๒ ฉลวย วุฑฒิตย์, "พระวร เวทย์พิสิฐ(วรวิทย์ ศิวะศรียานนท์)" ใน ประวัติครู (พระนคร : กุรุสภา, ๒๕๐๖) หน้า ๑๒๑.

คนจึงนิยมหันมาใช้คำว่า "หลักภาษา" แทนคำว่า "ไวยากรณ์" กันอย่างแพร่หลาย
 กังนั้น เมื่อพระยาอุปกิตศิลปสารได้ถึงแก่อนิจกรรมแล้ว ทายาทจึงได้รวบรวมตำรา
 สยามไวยากรณ์ทั้ง ๔ เล่มของท่าน ไปให้สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช พิมพ์รวมเป็นเล่ม
 เดียวกัน และใช้ชื่อใหม่ว่า "หลักภาษาไทย" คำว่าไวยากรณ์ไทยจึงค่อยหายไป
 จากความทรงจำของคนไทย และในสมัยหลัง ๆ ถ้าใครจะแต่งตำราไวยากรณ์ไทยก็มัก
 จะใช้ชื่อว่าหลักภาษาไทยทั้งสิ้น ดังที่กำชัย ทองหล่อ เขียนไว้ในคำนำหนังสือ
 หลักภาษาไทยว่า การเขียนภาษาไทยให้เป็นการหลักขนาดได้ชื่อว่าหลักภาษาไทยนั้น
 ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะหนี "โรคเอาอย่าง" ไม่พ้น เพราะตำราภาษาไทยที่นับถือว่าเป็น
 หลักฐานควรแก่การยกย่อง เป็นฉบับครูอยู่เวลานี้ก็มีอยู่แต่ตำราไวยากรณ์ไทยของท่าน
 เจ้าคุณ อุปกิตศิลปสาร (นิ่ม กาญจนานันท์ ปรียัญ) เท่านั้น ๑

อย่างไรก็ตาม การสอนไวยากรณ์ไทย หรือหลักภาษาไทยนั้น ดังที่ได้กล่าว
 แล้วว่า ได้มีการนำเอาระบบไวยากรณ์ของภาษาอื่นมาเป็นแนว และใช้เรียกชื่อเป็น
 ภาษาบาลีสันสกฤต ตำราไวยากรณ์หรือหลักภาษาจึงนับได้ว่า ไม่ได้เป็นตำราที่สร้างขึ้น
 จากโครงสร้างของภาษาไทยอย่างแท้จริง อาจกล่าวได้ว่าเป็นตำราที่ไม่เหมาะสมกับคนไทย
 กังนี้ สมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์ มีลายพระหัตถ์ไปถึง พระยาอนุমানราชชน ว่า
 "ฉันอยากจะดูแคลนแกรมมาภาษาไทยว่า ถ้าจะเรียงคำตามตำรานั้นก็จะไม่เป็นภาษาไทยเลย

 ๑ กำชัย ทองหล่อ, หลักภาษาไทย, (พระนคร : เทพนิมิตการพิมพ์,
 ๒๕๐๕) หน้าคำนำ.

เชื่อว่าผู้แต่งถูกท่านผู้ใหญ่มั่งคั่งให้แต่ง หมดปัญญา ก็เอาตำราภาษาบาลี ภาษาอังกฤษ
เข้ามาทำโครงภาษา มันเหมือนกันเมื่อไรจะได้ใช้ได้" ๑

นอกจากนี้ สมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์ ยังมีหลายพระหัตถ์
ถึงสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาดำรงราชานุภาพ ว่า "ภาษาของเรามีมาก่อน
หนังสือที่หลัง มีความเสียใจที่หนังสือของเราหาได้ปรุงขึ้นจากภาษาของเราไม่ เอาแบบ
หนังสือสันสกฤตแท้ ๆ มาใช้ เห็นจะเป็นครู (พระหรือพราหมณ์ก็ตามที) ผู้ที่นำศาสนา
ทางมหายานเข้ามาสั่งสอนจัดการให้ เห็นได้จากคำประณามเบื้องต้นว่า "นโมพุทธายะสิทธิ"
หนังสือสันสกฤตนั้นไม่เหมาะกับภาษาของเราเลย" ๒ ด้วยเหตุนี้การเรียนการสอนไวยากรณ์
หรือหลักภาษาไทยนั้น จึงเป็นเรื่องที่นับว่าเป็นปัญหาในวงการศึกษาปัจจุบัน เพราะตามหลัก
ที่ใช้ในหนังสือกับภาษาที่ใช่พูดจริง ๆ ในชีวิตประจำวันไม่เหมือนกัน การเรียนหลักภาษา
จึงเป็นเรื่องที่ไกลตัว และเข้าใจยาก ไม่น่าเรียนและไม่สนุกสนานเหมือนวิชาอื่น
ดังที่พระยาอนุমানราชชน ไทกล่าววว่า นักปราชญ์ทางภาษาไทย โดยมากมักคุ้นอยู่กับภาษาบาลี
จึงมักมองไม่เห็นว่ ูปภาษาบาลีกับภาษาไทยผิดกันตรงข้าม การที่พยายามให้ภาษาทั้งสอง
ใช้หลักอย่างเดียวกัน จึงทำให้เด็ก ๆ เรียนไวยากรณ์ ภาษาไทย บ่นว่ายากและไม่สู้เข้าใจ ๓

๑ สมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์, บันทึกเรื่องความรู้ต่าง ๆ,
(พระนคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย, ๒๕๐๖)
หน้า ๒๐๖.

๒ สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้าฟ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์, สาส์นสมเด็จพระ,
เล่ม ๑ (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๐๔) หน้า ๑๗๕.

๓ สมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์, บันทึกเรื่องความรู้ต่าง ๆ, หน้า ๒๐๘.

ประกอบกับการสอนของครูที่ไม่รู้จักนำเทคนิคการสอนที่ดีมาใช้แล้ว วิชาหลักภาษาจึงเป็นวิชา
 ที่เกิดปัญหาในการเรียนการสอนได้มาก เห็นได้จากงานวิจัยหลายเรื่อง^๑ ที่แสดงให้เห็น
 ถึงสภาพการเรียนการสอนและปัญหาในการเรียนการสอนหลักภาษาไทย ตลอดจนทัศนคติ
 ของครูและนักเรียนที่มีต่อหลักภาษาไทย เช่น

ประภาศรี สุกบรรทัด ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจการสอนวิชา
 หลักภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญในจังหวัดพระนคร" ผลการวิจัยพบว่า
 ครูส่วนมากไม่ชอบสอนวิชาหลักภาษาไทย วิธีสอนใช้อธิบายเนื้อหาแล้วบอกจุด ปัญหาในการสอน
 ครูส่วนมากมีความเห็นว่าเนื่องมาจากการขาดอุปกรณ์การสอน นักเรียนไม่เอาใจใส่
 ไม่รู้จักวิธีสอนที่ดี ไม่รู้จักแหล่งวิชาที่จะค้นหาความรู้เพิ่มเติม^๑

พรสวรรค์ วงศ์วิไลทอง วิจัยเรื่อง "ปัญหาการเรียนภาษาไทยของนักเรียน
 ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร" ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนประสบปัญหา
 การเรียนหลักภาษาเนื่องมาจากเนื้อหาวิชายากเกินไป ทำให้ไม่ค่อยเข้าใจ เนื้อหา
 ที่เรียนมีมากชั่วโมงเรียนมีน้อย ครูมีวิธีการสอนที่ไม่น่าสนใจ^๒

^๑ ประภาศรี สุกบรรทัด, "การสำรวจการสอนวิชาหลักภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษา
 ตอนต้นสายสามัญในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา
 บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๘).

^๒ พรสวรรค์ วงศ์วิไลทอง, "ปัญหาการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
 ตอนปลายในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต) คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๕).

ณกาศรี หงส์นาค ทำการวิจัยเรื่อง "การเรียนการสอนหลักภาษาไทยในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา" ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนหลักภาษาไทยคือเนื้อหาวิชาเข้าใจยาก อาจารย์สอนโดยวิธีบรรยายและบอกจุด นักศึกษาต้องการให้อาจารย์มีวิธีการสอนที่ดี ใช้อุปกรณ์การสอนและจัดกิจกรรมประกอบการเรียน^๑ เป็นต้น

การเปลี่ยนแนวจากหลักภาษามาเป็นภาษาศาสตร์

เนื่องจากการศึกษาย่อมมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ยิ่งในโลกปัจจุบันที่วิทยาศาสตร์มีความเจริญก้าวหน้ามาก การศึกษาก็ย่อมเปลี่ยนแปลงและเจริญก้าวหน้าไปโดยไม่หยุดยั้ง โดยเฉพาะสมัยศตวรรษที่ ๑๙ ความเจริญทางด้านวิทยาศาสตร์ ไคแพร่เข้ามาในการศึกษาทุกแขนง การศึกษาวิชาการต่าง ๆ จึงเปลี่ยนแปลงไป เป็นการศึกษาตามแนววิทยาศาสตร์ รวมทั้งการศึกษาค้นภาษาซึ่งเกิดมีศาสตร์แขนงใหม่ที่เรียกว่าวิชาภาษาศาสตร์ (Linguistics) ควบ

ในราว พ.ศ. ๒๔๗๕ ถึง ๒๔๗๖ กรมหมื่นนราธิปาท่านไคทรงพยายามเผยแพร่ภาษาศาสตร์ในหนังสือพิมพ์ประชาชาติ และไคทรงเริ่มวิชานี้ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เรียกว่าหลักภาษาครั้นท่านพินหน้าที่อาจารย์ไป

^๑ณกาศรี หงส์นาค, "การ เรียนการสอนหลักภาษาไทยในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๘)

ทรงรับราชการทางอื่น วิชาหลักภาษาก็กลับไปเป็นไวยากรณ์ไทยแบบเจ้าคุณ
อุปถัมภ์ ต่อมาในราวปี พ.ศ. ๒๔๙๕ ได้เกิดมีวิชานิรุกติศาสตร์ อันเป็นวิชา
ที่ว่าด้วยทฤษฎีทางภาษาขึ้น ซึ่งเป็นวิชาหนึ่งในคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย มีพระยาอนุমানราชชนเป็นผู้บรรยาย โดยที่ท่านได้อาศัยความรู้
จากหนังสือภาษาอังกฤษหลายเล่ม มาปรับปรุงให้เข้ากับหลักภาษาของไทย^๒

นิรุกติศาสตร์นั้นแตกต่างกับภาษาศาสตร์คือ ภาษาศาสตร์ศึกษาเกี่ยวกับ
โครงสร้างของภาษา แต่นิรุกติศาสตร์ศึกษาเกี่ยวกับการแปลหรือวิจารณ์จารึก
ที่คนสมัยก่อนเขียนไว้ และนอกจากนี้อาจจะศึกษาเปรียบเทียบงานเขียนแต่
ละสมัย โดยเปรียบเทียบหาประวัติ ที่มาและวิวัฒนาการของภาษาเหล่านั้น
ซึ่งการศึกษาในแง่นี้ได้เป็นที่มาของวิชาภาษาศาสตร์ภาคประวัติ (Historical
Linguistics) นั้นเอง

การมีวิชานิรุกติศาสตร์เกิดขึ้นในประเทศไทยนั้น นับเป็นนิมิตหมาย
ของความก้าวหน้าทางวิชาการด้านภาษาไทยอย่างหนึ่ง และนับได้ว่าเป็น
ระยะหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างหลักภาษาที่คนกำลังเสื่อมความนิยม กับภาษาศาสตร์
ที่กำลังจะเข้ามามีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอนภาษา การศึกษาหลักภาษาไทย

^๑บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, "การปรับปรุงภาษาในเอเชียให้ทันกาล,"
รวบรวมบทความเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษา, (พระนคร : ศูนย์ภาษาอังกฤษ
โครงการพัฒนามหาวิทยาลัย, ๒๕๑๓) หน้า ๕๓.

^๒นิพนธ์ สุขสวัสดิ์, ว่าด้วยเรื่องแบบเรียนภาษาไทย

จึงมีแนวโน้มที่จะกลายเป็นการศึกษารหัสตามแนววิทยาศาสตร์ยิ่งขึ้น ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ สุธีวงศ์ พงศ์ไพฑูริย์ ได้เรียบเรียงตำราหลักภาษาไทยขึ้น ตามหลักสูตรวิชาชุดक्रमิธยม พ.ศ. ๒๕๐๕ ขึ้นนับว่าเป็นตำราหลักภาษาไทย ที่มีแนวโน้มไปทางภาษาศาสตร์ เพราะได้มีการวิเคราะห์เรื่องเสียงและที่มาของเสียงในภาษาไทยด้วย ยิ่งในระยะหลัง ๆ นี้ได้มีนักภาษาศาสตร์ ของไทย ที่จบการศึกษาวิชาภาษาศาสตร์ (Linguistics) จากต่างประเทศ และได้กลับมาเรียบเรียงตำราเกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์ ขึ้นในประเทศไทย เช่น อุกุม วโรตม์ลิขิตต์ เรียบเรียงตำราเกี่ยวกับ วิชาภาษาศาสตร์ เรื่อง "ภาษาศาสตร์เบื้องต้น" วิจิตรนั ภาณุพงศ์ เรียบเรียงตำราเกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์หลายเรื่อง เช่น "การวิเคราะห์ ภาษาไทยตามหลักภาษาศาสตร์" "การศึกษาประวัติความเป็นมาของภาษา ตามแนวภาษาศาสตร์" เป็นต้น วิไลวรรณ ชนิษฐานันท์ เรียบเรียง ตำราเรื่อง "ภาษาและภาษาศาสตร์" กาญจนนา นาคสกุล เรียบเรียง ตำราเรื่อง "ระบบเสียงในภาษาไทย" เป็นต้น

เมื่อมีตำราวิชาภาษาศาสตร์ที่เป็นภาษาไทย จึงทำให้มีผู้สนใจศึกษา ศึกษานี้กันอย่างแพร่หลายในปัจจุบันประเทศไทยได้มีนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา ระดับปริญญาตรีและปริญญาโททางสาขาวิชาภาษาศาสตร์โดยเฉพาะแล้ว และ นอกจากนี้ก็ได้มีผู้สนใจในวิชาภาษาศาสตร์ ได้พยายามเรียบเรียงตำราเกี่ยวกับ

สุธีวงศ์ พงศ์ไพฑูริย์, หลักภาษาไทย, (กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๑๓)

วิชาภาษาศาสตร์ชั้นควย เช่น ประสิทธิ์ กายกอลอน เรียบเรียงเรื่อง "การศึกษาภาษาไทยตามแนวภาษาศาสตร์" และ อนันต์ - เนาวรัตน์ ทรงวิทยา ก็ได้รวมกันเรียบเรียงวิชาภาษาศาสตร์เบื้องต้นสำหรับครูขึ้นตามหลักสูตรของสภาการฝึกหัดครู จึงเป็นที่น่ายินดีว่าวิชาภาษาศาสตร์ในประเทศไทยนั้น ได้เจริญก้าวหน้า และทวีความสำคัญขึ้นเป็นลำดับ ในอนาคตก็คงจะมีนักเขียนอื่น ๆ ได้พากันสนใจ เขียนตำราเกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์เพิ่มมากขึ้น

ประวัติการนำเอาวิชาภาษาศาสตร์เข้ามาใช้ในการเรียนการสอนภาษา

เริ่มตั้งแต่ ค.ศ. ๑๘๘๘ เมื่อ เฮนรี สวิต เขียนและพิมพ์โฆษณาหนังสือว่าควยการสอนภาษาปัจจุบัน (Modern Language) เฮนรี ได้ชักท้วงวิธีสอนภาษาปัจจุบันว่า ใช้วิธีสอนเหมือน Classical Language เช่น ภาษาละติน และชี้ให้เห็นว่าไวยากรณ์ของภาษาปัจจุบันไม่เหมือนภาษาละติน ดังที่เข้าใจกันอยู่ในสมัยนั้น เฮนรี สวิต ได้แสดงความเห็นว่าภาษาพูดมีความสำคัญไม่น้อยกว่าภาษาเขียน นับแต่นั้นมาครูสอนภาษาในยุโรป ก็เริ่มให้ความสนใจแก่ภาษาปัจจุบัน (Modern Language) และวิธีสอน โดยพยายามดัดแปลงและปรับปรุงวิธีการ ต่อมา ออกโต เจสเปอร์สัน ชาวเดนมาร์กได้ทำการวิเคราะห์ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นการเริ่มต้นระเบียบวิธีของวิชาภาษาศาสตร์ในปัจจุบัน ความเข้าใจว่าไวยากรณ์ภาษาปัจจุบันไม่เหมือนภาษาละติน ก็ค่อย ๆ แพร่หลายออกไปทุกที ต่อมาในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง รัฐบาลอเมริกันต้องการใช้คนจำนวนมากไปทำการรบแนวหลังในหลายประเทศ รัฐบาลอเมริกันจึงขอความช่วยเหลือจากนักภาษาศาสตร์ให้คิดวิธีสอนภาษาต่างประเทศแก่ทหารเหล่านั้น นักภาษาศาสตร์

จึงได้นำวิธีการของตนมาประยุกต์ใช้กับพวกทหารในการสอนภาษา ปรากฏว่า
โดยลดีเกินคาด และเมื่อบรรดาคครูทั้งหลายได้ให้ความสนใจแก่วิชาภาษาศาสตร์
มากขึ้นจึงได้มีการพัฒนาวิธีการต่าง ๆ ทางภาษาศาสตร์ มาใช้ในการเรียน
การสอนกันอย่างแพร่หลาย^๑

ส่วนประวัติการนำวิชาภาษาศาสตร์มาสอนในสถาบันฝึกหัดครูนั้น
เริ่มตั้งแต่มีการปรับปรุงหลักสูตรการฝึกหัดครู พ.ศ. ๒๕๐๓ ได้มีการบรรจุ
วิชาภาษาศาสตร์ (ไทย ๑๖) เข้าไว้ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการ
ศึกษาชั้นสูง ในฐานะเป็นวิชาเลือกของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย^๒ ต่อมา
ก็ได้มีการปรับปรุงหลักสูตรกันอีกบ้างตามสมควร จนกระทั่งใน พ.ศ. ๒๕๑๔
หลักสูตรการฝึกหัดครูก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงใหญ่อีกครั้งหนึ่ง กราวนี้วิชาภาษา
ศาสตร์ (ไทย ๑๖) ได้รับการปรับปรุงใหม่ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น และใช้ชื่อว่า
"วิชาภาษาศาสตร์เบื้องต้นสำหรับครู" (ไทย ๑๑๑) ซึ่งมีความสำคัญมากขึ้น
โดยมีฐานะเป็นวิชาบังคับของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย ดังนั้น จะเห็นได้ว่า
ระยะเวลาที่วิชาภาษาศาสตร์ เข้ามามีบทบาทในวงการฝึกหัดครูจึงค่อนข้างน้อย
และควยเหตุที่วิชาภาษาศาสตร์ เป็นวิชาที่ค่อนข้างใหม่ และมีการเคลื่อนไหว
เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เพราะนักภาษาศาสตร์ได้พยายามค้นคว้าหาทฤษฎีใหม่ ๆ
อยู่ตลอดเวลา จึงอาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาในการเรียนการสอนได้
และไม่ว่าจะ เป็นในค่านเนื้อหาวิชา ตัวอาจารย์ผู้สอนหรือผู้เขียนเองก็จะเป็น

^๑บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, "ปัญหาการสอนภาษาต่างประเทศแก่เด็กไทย"
รายงานการประชุมทางวิชาการกองวางแผนการศึกษาสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ,
(พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๑๔) หน้า ๔๘ - ๕๒.

^๒หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, แนะแนวการสอนวิชาภาษาไทย
ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ๒๕๑๐, (กรุงเทพมหานคร :
หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, ๒๕๑๐) หน้า ๑.

สิ่งที่ทำให้เกิดปัญหาได้ทั้งสิ้น ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะศึกษาค้นคว้า เกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาศาสตร์ในสถาบันฝึกหัดครู เพื่อทราบปัญหาที่เกิดขึ้นในการเรียนการสอน และเพื่อหาทางให้ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ปัญหาต่อไป

แม้ว่าการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการสอนวิชาภาษาศาสตร์นี้ จะยังไม่เคยมีผู้ใดศึกษาค้นคว้าไว้มาก่อนก็ตาม แต่ก็ได้มีงานเขียน และงานวิจัยเกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสนใจและความสำคัญของวิชาภาษาศาสตร์ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาไทยอยู่มาก ดังเช่น

วิจินต์ ภาณุพงศ์ กล่าวถึงความสำคัญของภาษาศาสตร์กับครูผู้สอนภาษาว่า ครูที่สอนภาษาควรรู้จักลักษณะที่แท้จริงของภาษาคูব্য ซึ่งอาจจะดูจากผลที่นักภาษาศาสตร์ได้วิเคราะห์ออกมา แล้วครูนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนได้

Edward M. Anthony กล่าวถึงบทบาทของวิชาภาษาศาสตร์ที่ช่วยในการสอนภาษาไทยว่า วิชาภาษาศาสตร์จะช่วยให้เข้าใจถึงโครงสร้างของภาษาไทยตามแนววิทยาศาสตร์ ผลของการวิจัยในเรื่องเสียงและระเบียบในการเรียงถ้อยคำ หรือไวยากรณ์จะช่วยให้เราสามารถกำหนดได้ว่าจะต้อง

วิจินต์ ภาณุพงศ์, "การวิเคราะห์ภาษาไทยตามหลักภาษาศาสตร์," คู่มือวิชาภาษาไทย เล่ม ๓ (เอกสารนิเทศการศึกษา ฉบับที่ ๑๐๐, หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, ๒๕๑๒) หน้า ๘๖.

สอนอะไรบ้าง... นอกจากนี้วิชาภาษาศาสตร์จะช่วยวิจัยและอธิบายว่า
อะไรเป็นอะไรในภาษา ซึ่งเป็นเรื่องของการใช้ภาษาที่แตกต่างกันออกไป
ในแต่ละสังคม^๑

มยุรี สุขวิวัฒน์ กล่าวถึงผลงานวิจัยของนักภาษาศาสตร์ว่า ผลงาน
วิจัยของนักภาษาศาสตร์ ในการเปรียบเทียบลักษณะ และโครงสร้างของ
ภาษานั้น ทำให้เราเข้าใจถึงอุปสรรคและสิ่งที่จะช่วยในการเรียนการสอน
ภาษาได้มาก^๒

คมคาย จงเจริญสุข ได้แปลหนังสือเรื่อง "แนววิธีสอนภาษา
อังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์" ซึ่งเรียบเรียงโดย Bryce Van Syoc
กล่าวถึงวิวัฒนาการของวิชาภาษาศาสตร์ที่ช่วยในการเรียนการสอนว่า ประมาณ
๒๕ ปีมาแล้วมีวิวัฒนาการขึ้นอีกแขนงหนึ่ง ในวิชาภาษาศาสตร์เรียกกันว่า
Descriptive Linguistics หรือ Structural Linguistics
วิทยาการใหม่นี้ทำให้เรามีความรู้เกี่ยวกับภาษา ซึ่งช่วยให้การสอนภาษาได้
ผลดียิ่งขึ้น^๓

^๑Edward M. Anthony, "ภาษาศาสตร์กับการสอนภาษาไทย"
ปัญหาการสอนภาษาต่างประเทศแก่เด็กไทย, หน้า ๑๐๑-๑๐๒.

^๒มยุรี สุขวิวัฒน์, "ข้อควรคำนึงเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศ,"
เรื่องเดียวกัน หน้า ๑๖๑-๑๖๒.

^๓Bryce Van Syoc, แนววิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลัก
ภาษาศาสตร์สำหรับประเทศไทย, แปลโดย คมคาย จงเจริญสุข, (หน่วย
ศึกษานิเทศก์, กรมการฝึกหัดครู ๒๕๐๔) หน้า ๑.

ส่วนทางด้านการวิจัยนั้น อัมพร สุขเกษม ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาเพื่ออธิบายเนื้อหาบางประการในวิชาหลักภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโดยใช้หลักทางภาษาศาสตร์" การวิจัยมุ่งที่จะศึกษาเนื้อหาหลักภาษาไทย ตามที่ปรากฏในหนังสือหลักภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของกระทรวงศึกษาธิการ ว่ามีเนื้อหาใดบ้างที่ครูผู้สอนเห็นว่าไม่ชัดเจนพอ และต้องใช้ความรู้เกี่ยวกับการวิเคราะห์ภาษาไทยตามแนวภาษาศาสตร์มาอธิบาย ผลการวิจัยพบว่า หัวข้อที่ครูผู้สอนหลักภาษาเห็นว่าควรจะอธิบายเพิ่มเติมคือ เรื่องรูปเสียง และการเกิดของเสียงสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ การประกอบเข้าเป็นพยางค์ และการประกอบเข้าเป็นประโยค^๑

รัชฎาพรรณ เสรมฐวัฒน์ ได้วิจัยเรื่อง "คำสอนในภาษาไทย" มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะทางไวยากรณ์ ความหมาย หน้าที่และที่มาของคำสอน โดยรวบรวมข้อมูลจากคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานและหนังสือต่าง ๆ ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนในการสอนหลักภาษาไทย ครูควรนำหลักทางภาษาศาสตร์มาช่วยพิจารณาตำแหน่งหน้าที่ของคำในประโยค เพื่อจะได้ทราบชนิดต่าง ๆ ของคำนั้น ๆ^๒

^๑อัมพร สุขเกษม, "การศึกษาเพื่ออธิบายเนื้อหาบางประการในวิชาหลักภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโดยใช้หลักทางภาษาศาสตร์," (ปริญญาโทนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, ๒๕๑๘)

^๒รัชฎาพรรณ เสรมฐวัฒน์, "คำสอนในภาษาไทย," (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๕)

นิตา อุดมผล ได้ทำการวิจัยเรื่อง "Compound words in Thai" การวิจัยเรื่องนี้เพิ่งเล็งรายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะวากยสัมพันธ์ ของประโยค ภาษาไทย ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเฉพาะไวยากรณ์ไทยที่มีการสร้างคำใหม่ วัตถุประสงค์ ในการวิจัยครั้งนี้คือ เพื่อขยายการวิเคราะห์คำประสมในภาษาไทย ให้กว้าง ขวางออกไป โดยใช้วิธีและหลักทางภาษาศาสตร์ การวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ แก่เจ้าของภาษาโดยได้รับความรู้มากขึ้น และเป็นประโยชน์แก่ชาวต่างประเทศ ผู้กำลังเรียนภาษาไทย

พัชนี โชติกลเสถียร ได้ทำการศึกษาเรื่อง "โครงสร้างของนาม วลีในภาษาไทย" ซึ่งเป็นการศึกษาโครงสร้างของนามวลีในภาษาไทย ตามหลักภาษาศาสตร์ และได้มีการตั้งกฎโครงสร้างของนามวลี พร้อมทั้ง กฎปริวรรตของนามวลีในภาษาไทยตามทฤษฎีปริวรรต (Transformations) ด้วย^๒

นววรรณ พันธุเมธา ได้ศึกษาเรื่อง "โครงสร้างของหน่วยแก่น ของกริยาวลี" ซึ่งผลของการวิจัยนี้ ทำให้ได้ความรู้เกี่ยวกับลักษณะโครงสร้าง ของภาษาไทยเพิ่มขึ้น และเป็นประโยชน์ในการทำวิจัยเกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์

Nisa Udampol, "Compound Words in Thai" (Thesis The Chulalongkorn University Graduate School Department of Education, 1964).

^๒พัชนี โชติกลเสถียร, "โครงสร้างของนามวลีในภาษาไทย," (วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๕).

เรื่องอื่น ๆ อีกต่อไป^๑

นอกจากนี้ก็มีการศึกษาเกี่ยวกับระบบของภาษาถิ่นต่าง ๆ เช่น
ชลิกา รินทร์พรหม ได้ศึกษาเกี่ยวกับ "ระบบหน่วยเสียงในภาษาถิ่นโคราช"^๒

วิไลวรรณ คำรักษ์ ศึกษาเกี่ยวกับ "ระบบหน่วยเสียงในภาษา
ถิ่นนครศรีธรรมราช"^๓

วิรุฬห์รัตน์ ใจนุ่น ศึกษาเรื่อง "ระบบหน่วยเสียงในภาษาถิ่น
เพชรบูรณ์"^๔ และ ชาศริศ อนันทราวิน ได้ศึกษาเรื่อง "ระบบหน่วยเสียง

^๑ นววรรณ พันธุเมธา, "โครงสร้างของหน่วยแก่นของกริยาวลี,"
(วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๐)

^๒ ชลิกา รินทร์พรหม, "ระบบหน่วยเสียงในภาษาถิ่นโคราช,"
(วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๐)

^๓ วิไลวรรณ คำรักษ์, "ระบบหน่วยเสียงในภาษาถิ่นนครศรีธรรมราช,"
(วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๓)

^๔ วิรุฬห์รัตน์ ใจนุ่น, "ระบบหน่วยเสียงในภาษาถิ่นเพชรบูรณ์,"
(วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๓)

ในภาษาไทยคำหมู่บ้านน่าป่าหนาด ตำบลเขาแก้ว อำเภอเขียงคาน จังหวัด
 เลย"๑ เป็นต้น ซึ่งผลของการวิจัยจะเป็นประโยชน์เกี่ยวกับ การทราบถึง
 ลักษณะและโครงสร้างของหน่วยเสียงของภาษาแต่ละถิ่น อย่างละเอียด
 สามารถนำไปเป็นข้อมูลในการศึกษาเปรียบเทียบภาษาถิ่น เพื่อสืบสาวหา
 ประวัติความเป็นมาของภาษา เพื่อให้รู้ลักษณะของภาษาไทยดั้งเดิมตลอดจน
 พัฒนาการของเสียงในภาษาไทยจากอดีตจนถึงปัจจุบัน

นอกจากนี้นักมานุษยวิทยาก็จะได้อาศัยผลของการค้นคว้าทางภาษา
 ศาสตร์เหล่านี้ เป็นหลักฐานอ้างอิงในเชิงประวัติศาสตร์ และความสัมพันธ์
 ระหว่างกลุ่มชนของมนุษย์อีกด้วย ส่วนในด้านการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการ
 เรียนการสอนภาษาไทยกรุงเทพฯ ให้แก่เด็กที่พูดภาษาถิ่น ก็จะเกิดผลดี
 ยิ่งขึ้น ถ้าครูผู้สอนเข้าใจเรื่องระบบเสียงของภาษาที่จะสอน และภาษาของ
 เด็กที่ใช้พูดในชีวิตประจำวัน เพื่อครูจะได้เข้าใจความแตกต่างของภาษาทั้งสอง
 และสามารถนำไปใช้ฝึกออกเสียงในการสอนภาษาไทยกรุงเทพฯ ให้แก่เด็ก
 ที่พูดภาษาถิ่นต่าง ๆ ได้ผลดียิ่งขึ้น

๑ชาคริต อนันทรวัน, "ระบบหน่วยเสียงในภาษาไทยคำ หมู่บ้าน
 ป่าหนาด จังหวัดเลย," (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๒๑)

งานวิจัยในต่างประเทศ และเอกสารอื่นที่เกี่ยวข้อง

ผลการวิจัยในต่างประเทศแม้ว่าจะไม่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ โดยตรงก็ตาม แต่ในการรวบรวมมาได้พยายามนำเอาส่วนที่มีความสัมพันธ์ใกล้เคียงกันมากที่สุด โดยยึดหลักว่าในเรื่องของการสอนภาษา ไม่ว่าจะเป็นการเรียนการสอนภาษาใด ๆ ย่อมมีลักษณะใกล้เคียงกัน

Politzer ได้ทำการวิจัยเรื่อง "Some Reflection on "Good" and "Bad" Language Teaching Behavior" ในการวิจัย ได้พบว่า ในการสอนภาษาให้ใดผลดีนั้น ครูจะต้องรู้จักเลือกใช้อุปกรณ์การสอนที่ดี และเหมาะสมกับบทเรียนใหม่มากที่สุด^๑

Wohl ทำการวิจัยเรื่อง "A Language Arts Teaching Program Utilizing A multi - Media Strategy for Secondary School Instruction of Literature" ซึ่งผลการวิจัย พบว่า การเรียนภาษาจะได้อผลดีที่สุด เมื่อเนื้อหาในบทเรียนสามารถรวมทักษะการสอนทั้งสี่อย่างคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เข้าไว้ด้วยกัน^๒

^๑ Robert L. Politzer, "Some Reflection on "Good" and "Bad" Language Teaching Behavior," Language Learning, Vol. XX No. 1 (June, 1970), 31-43.

^๒ Louis S. Wohl, "A Language Arts Teaching Program Utilizing A Multi - Media Strategy for Secondary School Instruction of Literature, 1972" Dissertation Abstracts International, Vol. 33, No. 6 (December, 1972), 2700 A.

Cherrier ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับการสอนภาษาว่า การสอนทักษะทางภาษา ไม่ควรสอนเหมือนกับทักษะอื่น ๆ ครูผู้สอนทักษะทางภาษาไม่ควรจะช่วยเหลือนักเรียนมากเกินไป แต่ควรใช้วิธีสอนที่เหมาะสม เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและสามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง และ Cherrier ได้อ้างถึงงานวิจัยชิ้นหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่า การสอนของครูขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพเป็นสำคัญ ครูที่สอนภาษาได้ดียิ่งขึ้น จะต้องเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพที่ดีด้วย^๑

Pooley ได้กล่าวถึงไวยากรณ์อังกฤษสมัยก่อนว่า หมายถึงการสอนให้นักเรียนเขียนและพูดภาษาอังกฤษให้ถูกต้องตามกฎหมาย และมุ่งที่จะชี้ข้อผิดในการใช้ภาษา ต่อมาในศตวรรษที่ ๑๙ ได้มีผู้ศึกษาไวยากรณ์ด้วยวิธีทางวิทยาศาสตร์ ไวยากรณ์จึงหมายถึงการสังเกตและอธิบายลักษณะของภาษาที่เรารู้และเขียนกันอยู่ในปัจจุบัน ต่อมาในศตวรรษที่ ๒๐ วิชาภาษาศาสตร์ได้เจริญก้าวหน้าขึ้น มีนักภาษาศาสตร์หลายคนศึกษาภาษาอังกฤษและได้กล่าวถึงพื้นฐานในการสอนภาษาอังกฤษ ๕ ประการว่า

๑. ภาษาที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ
๒. การเปลี่ยนแปลงของภาษาเป็นเรื่องธรรมดา
๓. ภาษาพูดคือภาษาที่แท้จริง

^๑Roy Cherrier, "Teaching Personality" English Teaching Forum, Vol. XI, No. 3 (June - August, 1973), P. 24.

๔. ความถูกต้องของภาษาอยู่ที่การใช้ภาษา
๕. การใช้ภาษาทุก ๆ คำมีความสัมพันธ์กัน^๑

Lado ได้เขียนหนังสือเกี่ยวกับวิธีสอนภาษา ตอนหนึ่งได้กล่าวถึงคุณสมบัติของครูสอนภาษาว่า ครูสอนภาษาที่ได้รับการอบรมมาเป็นอย่างดีควรมีคุณสมบัติดังนี้

๑. คำนภาษา ต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษานั้น ๆ ก็พอที่จะเป็นตัวอย่างแก่นักเรียนได้ โดยเฉพาะภาษามาตรฐาน ผู้สอนจะต้องมีความชำนาญเกี่ยวกับการสอนทักษะสี่คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน สามารถแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนได้ และต้องมีความรู้เกี่ยวกับรูปแบบของการเขียนชนิดต่าง ๆ ด้วย

๒. คำนภาษาศาสตร์ ผู้สอนจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของภาษา สามารถแยกแยะและอธิบายให้นักเรียนเข้าใจได้ ผู้สอนจะต้องรู้ประวัติ หรือความเปลี่ยนแปลงของภาษานั้น ๆ เพื่อสามารถอธิบายปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เกี่ยวกับการใช้ภาษา

๓. คำนวัฒนธรรม ผู้สอนจะต้องเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษานั้น ๆ เช่น เข้าใจเรื่อง เข้าใจความรู้สึกนึกคิด เข้าใจความเชื่อ ประเพณี และตำนาน เป็นต้น

^๑Robert C. Pooley, Teaching English Grammar,

(New York : Appleten - Century - Crafts, 1957), P.113.

๔. คำนวณวิธีสอน ผู้สอนภาษาจะต้องได้รับการอบรมมาเป็นอย่างดี เพื่อทำการสอนภาษา ผู้วิธีสอนในชั้นเรียนและสามารถนำไปสอนได้อย่าง เหมาะสม ผู้วิธีการวัดผลและหลักการทดสอบต่าง ๆ และต้องมีความรู้ ทางสถิติข้อที่จะอ่านข้อมูลทางสถิติได้เข้าใจด้วย

๕. คำนวณการใชหองปฏิบัติกาทางภาษา ผู้สอนภาษาจะต้องมี ความรู้เกี่ยวกับกาใชหองปฏิบัติกาทางภาษา เพื่อประโยชน์ในการสอน ภาษาให้มีประสิทธิภาพ

ส่วนงานวิจัยที่มีการทดลองทางภาษาศาสตร์นั้น ได้มีการทดลอง เปรียบเทียบวิธีสอนสองแบบคือ วิธีสอนแบบเก่า (Traditional Methods) และวิธีสอนที่ใช้วิธีการทางภาษาศาสตร์ (Linguistic Methods) ผู้วิจัยเรื่องนี้คือ Mulcahy วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อเปรียบเทียบ ผลการสอนไวยากรณ์และการเขียนเรียงความ โดยวิธีสอนแบบเก่าและวิธี ทางภาษาศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า นิสิตกลุ่มที่ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบ Linguistic Methods ทำคะแนนได้สูงกว่านิสิตกลุ่มที่ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบเก่า

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Robert Lado, Language Teaching (New York :

McGraw - Hill, Inc., 1964), PP. 8 - 10.

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งวิชาไวยากรณ์ และการเขียนเรียงความ

นอกจากนี้ Thomas ก็ได้วิจัยเรื่อง "A Study of the Effects of Transformational Grammar on the writing skills of Seventh Graders". ซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อเปรียบเทียบการใช้ Transformational Grammar กับ Traditional Grammar ว่ามีผลต่อทักษะในการเขียนของนักเรียนระดับชั้นที่ ๗ อย่างไร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ Transformational Grammar

George Joseph Mulcahy, "A Comparison of the Traditional Methods Approach and the Linguistic Methods Approach to the Teaching of English Grammar and Composition to College Freshman," Dissertation Abstracts International, Vol. 34, No. 9 (March, 1974), P. 5487 - A.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

มีความสามารถทางการเขียนดีกว่านักเรียนที่เรียนแบบ Traditional Grammar¹

Feng - fu ได้ทำการศึกษาเรื่อง "A Functional Study of Topic in Chinese the first step Toward Discourse analysis." การวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาเกี่ยวกับ Topic (Syntax, semantic, Phonological) ของภาษาจีน จากการวิจัยได้พบว่า Syntax และ Semantic มีลักษณะเด่นในภาษาจีน และมีบทบาทสำคัญในการเข้ารูปประโยค เวลาออกเสียงพูดจะไม่คำนึงถึงไวยากรณ์เลย ผู้วิจัยได้แสดงความเห็นว่า ภาษาจีนเป็นภาษาที่ดัดสุดทางตะวันออก และขอเสนอแนะว่า เนื่องจาก Syntax ไข่มากในภาษาตะวันออก ควรจะได้มีการศึกษาเกี่ยวกับภาษาพูดให้มากขึ้น แทนที่จะศึกษาโครงสร้างทางไวยากรณ์แต่เพียงอย่างเดียว^๒

¹Harter, Michael Thomas. "A Study of the Effects of Transformational Grammar on the Writing Skills of Seventh Graders," Dissertation Abstracts, Vol. 39, No.5 (November 1978) p. 2794 - A.

Tsao, Feng - fu. "A Functional Study of Topic in Chinese : The First step Toward Discourse Analysis," Dissertation Abstracts, Vol 38, No. 8 (February 1978) P. 4798 - A.

จากวรรณคดีและงานวิจัยต่าง ๆ ที่กล่าวมานี้ แสดงให้เห็นว่า
วิชาภาษาศาสตร์นั้น ได้มีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอนภาษาเป็นอย่างมาก
สมควรที่อาจารย์ผู้สอนและผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องจะไต่ตระหนักถึงความสำคัญนี้
และพยายามหาความรู้เกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์ ตลอดจนติดตามความ
เคลื่อนไหว ความก้าวหน้าของวิชานี้ เพื่อนำมาปรับปรุงการสอนให้มี
ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย